

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1083/2525

พนักงานอัยการกรมอัยการ

โจทก์

นายวิชัย จงประเสริฐวิชัย

จำเลย

พ.ร.บ.การค้าข้าว พ.ศ.2489 มาตรา 21 ทวิ

พระราชบัญญัติการค้าข้าว พุทธศักราช 2489 มาตรา 21 ทวิพระราชบัญญัติการค้าข้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2489 มาตรา 12 เป็นบทบัญญัติให้รับข้าวซึ่งเกี่ยวเนื่องกับความผิดตามพระราชบัญญัติการค้าข้าว เมื่อปรากฏตามคำฟ้องของโจทก์มีคำขอให้ศาลสั่งริบข้าวของกลางแล้ว แม้โจทก์จะไม่ได้อ้างบทมาตราของพระราชบัญญัติการค้าข้าวดังกล่าว ที่บัญญัติให้รับของกลางมาในคำฟ้องด้วย ศาลก็มีอำนาจสั่งริบข้าวของกลางตามบทกฎหมายที่ถูกต้องได้ (อ้างฎีกา 485/2493)

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเป็นผู้ประกอบการค้าข้าวโดยตั้งร้านขายปลีกข้าวสารอันเป็นผู้ประกอบการค้าข้าวประเภท 4 ในเขตควบคุมการค้าข้าวที่คณะกรรมการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการค้าข้าว พุทธศักราช 2489 สั่งให้ขออนุญาตประกอบการค้าข้าวต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2523 จำเลยซื้อข้าวสารเจ้า 90 กระสอบและข้าวสารเหนียว 10 กระสอบ จากผู้มีชื่อในเขตควบคุมการค้าข้าวเพื่อนำมาขายปลีกให้แก่ประชาชนที่มาขอซื้อ โดยจำเลยมิได้รับหนังสืออนุญาตให้ประกอบการค้าข้าวตามกฎหมายเจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยข้าวสารเจ้า 75 กระสอบและข้าวสารเหนียว 5 กระสอบเป็นของกลางขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติการค้าข้าว พุทธศักราช 2489 มาตรา 3, 9, 18พระราชบัญญัติการค้าข้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2489 มาตรา 5, 11 ประกาศของคณะกรรมการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการค้าข้าว พุทธศักราช 2489ฉบับที่ 117 ลงวันที่ 27 พฤษภาคม 2523, ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 2 มกราคม 2490, ลงวันที่ 5 กันยายน 2518 และริบของกลาง

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติการค้าข้าวพุทธศักราช 2489 มาตรา 3, 9, 18 พระราชบัญญัติการค้าข้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2489 มาตรา 5, 11 ประกาศคณะกรรมการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการค้าข้าว พุทธศักราช 2489 ฉบับที่ 117 ลงวันที่ 27 พฤษภาคม 2523, ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 2 มกราคม 2490 ฉบับที่ 103 ลงวันที่ 5 กันยายน 2518จำคุก 1 ปี รับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงจำคุก 6 เดือน ของกลางริบ

จำเลยอุทธรณ์ขอให้รื้อการลงโทษและขอคืนของกลาง

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าโทษจำคุกตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้รื้อการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการค้าข้าว พุทธศักราช 2489 มาตรา 21 ทวิ พระราชบัญญัติการค้าข้าว (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2489 มาตรา 12 เป็นบทบัญญัติให้รับข้าวซึ่งเกี่ยวเนื่องกับความผิดตามพระราชบัญญัติการค้าข้าวเมื่อปรากฏตามคำฟ้องของโจทก์มีคำขอให้ศาลสั่งรับข้าวของกลางแล้ว แม้โจทก์จะไม่ได้อ้างบทมาตราของพระราชบัญญัติการค้าข้าวข้างดังกล่าวที่บัญญัติของกลางมาในคำฟ้องด้วย ศาลก็มีอำนาจสั่งรับข้าวของกลางตามบทกฎหมายที่ถูกต้องได้

พิพากษายืน

(ประมุข สวัสดิ์มงคล - สุนทร วรรณแสง - เสมอ รัตนมาลัย)

หมายเหตุ